

jeg ved kun, hvad jeg har læst derom i Bladene, men det forekommer mig mærkeligt, at den højtærede Justitsminister atter ved denne Lejlighed tilsidesætter Egnens Haandværkere, saaledes at de ikke kunne faa Lov at udføre et Arbejde, som jo ellers laa naturligt ind under deres Op-land. Det er sagt mig, at Egnens Haandværkere havde tilbudt at udføre Arbejdet billigere, end det blev overdraget den københavnske Haandværksmester. Der er som sagt adskillige Ting, hvorved den højtærede Minister har tildraget sig en alt andet end smigrende Opmærksomhed.

Jeg vil saa gerne henvende nogle Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Vi finde paa det forelagte Finanslovsforslag begæret en Bevilling paa ikke mindre end 4,4 Mill. Kr. til Anskaffelse af rullende Materiel til vore Statsbaner. Der skal bygges ikke mindre end 40 Lokomotiver, som ere anslaaede at skulle koste 1,968,000 Kr. Jeg maa indrømme, jeg har aldrig tidligere paa Finansloven set Begæring om Anskaffelse af en saa stor Mængde Lokomotiver som her, 40 ialt, og jeg kommer herved til at tænke paa det Forslag, der fra Socialdemokratiets Side blev fremsat i Fjor, om at saadanne Arbejder skulle udføres paa Landets egne Værksteder. Vi ønskede dette tilkendegivet gennem en Anmærkning paa Finansloven, der havde følgende Ordlyd: „Ministerens bemyndiges til at undersøge, hvorvidt Statsbanerne bør forsynes med Lokomotiver byggede her i Landet enten paa dertil indrettede Statsværksteder eller paa private Fabrikker.“ Dette Forslag blev jo stærkt bekæmpet baade af den højtærede Minister og af hans nærmeste Venner. Man sagde, at det var et overflødig Forslag, et unyttigt Forslag; en saadan Bemyndigelse behøvede Ministeren slet ikke, den havde han i Forvejen. Nu vil jeg tillade mig at spørge, om den højtærede Minister har gjort noget for at iværksætte en saadan Undersøgelse, om han for Rigsdagen i Aar kan fremlægge Forslag om, at man skal skride til at bygge en saa stor Mængde Materiel i vort Land, eller om disse store Bestillinger fremdeles skulle gaa til Udlandet. Var vort Forslag i Fjor blevet vedtaget, og havde vi haft en Minister, der vilde arbejde paa dets Gennemførelse, saa kunde vi ganske sikkert nu have staaet med de Værksteder, hvorpaa de 40 begærede Lokomotiver kunde være byggede. Man vilde derved have bevaret Arbejdet for denne store Sum i vort Land, medens Tilfældet vel

nu bliver det, at Bestillingen gaar til Udlandet.

Jeg er dog for øvrigt ikke helt sikker paa, om der ikke er blevet oprettet eller i en nær Fremtid skal oprettes Statsværksteder, hvor saadanne Lokomotiver skulle bygges. Der findes nemlig forlangt en Bevilling paa 1,362,000 Kr. til ny Værkstedbygninger i Aarhus, og derunder staa opført til et nyt Lokomotivværksted 210,000 Kr., men om dette Værksted skal være til Nybygning af Lokomotiver eller kun til Reparationer af de gamle, fremgaar ikke klart af de Anmærkninger, som ledsage Forslaget. Jeg vil derfor nu tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han har benyttet sig af den Bemyndigelse, som han mente at være i Besiddelse af, og om han har truffet Foranstaltninger til, at disse store Arbejder kunne udføres her i vort Land.

Rigsdagen gaar nu til sit Arbejde. Vi maa indrømme, at der ligger et mægtigt Arbejdsstof foran os, men naar vi se paa de foregaaende Samlinger under Venstres Styre, have de alle været rigere paa Skuffelser end paa Resultater. Der henligger et stort Arbejdsstof her i Tinget fra Aar til Aar. Befolkningen venter stadig paa en Række store gennemgribende Reforme, som det hidtil ikke er lykkedes at gennemføre. Jeg skal nævne blot enkelte: Den kommunale Valglov, Valgkredsloven, Retsreformen, Toldloven, Jernbanelovene, Ministeransvarlighedsloven, Ægteskabsloven, og der kunde nævnes adskillige flere. Spørgsmaalet bliver: Vil det lykkes os i Aar at faa gennemført noget af dette?

Ved Arbejdet her i Rigsdagen, ligesom ved Arbejdet ude i det private Liv, gælder det, naar man skal tage fat, først og fremmest, om man har en ærlig og god Villie og endvidere, om de, der skulle lede Arbejdet, ere Folk, til hvem man har Tillid. Hvad det sidste angaar, tror jeg, at den Tillid, som de, der staa som Arbejdets Ledere her i Tinget, nemlig Regeringen, nyde ude i Befolkningen, er svindende. Efterhaanden som Skuffelserne ere bleve større og talrigere, er ogsaa Tilliden til Ministeriet svunden hen. Vi vente sikkert ikke stort af den kommende Rigsdag, og navnlig ikke, fordi Regeringen synes at mangle Evne og Mod til at ville sætte noget alvorligt ind paa at gennemføre disse Forslag, fordi det synes, som om de staa nølende og ængstelige overfor Landstinget og ikke tør føre en virkelig kraftig Politik overfor det. Det er min Overbevisning, at